

TV autonòmiques?

Fa molt temps que es diu i es repeteix que no té cap mena de sentit l'existència de televisions públiques autonòmiques. Hi estic d'acord. Tampoc no hi trobo gens de sentit. De fet ja no n'hi trobava quan treballava a TV3, entre altres coses perquè mai no vaig creure que TV3 fos o hagués de ser una televisió autonòmica. TV3 volia ser, ha de ser, era i és tota una altra cosa, que sí que té sentit, al meu parer. Les televisions públiques autonòmiques, pròpiament dites, les que tenien vocació i naturalesa autonòmica, em semblen perfectament sobreses. Què han acabat sent les televisions pròpiament autonòmiques, les de vocació i naturalesa autonòmica? Doncs una mena de televisions locals que parlen de les coses d'estar per casa –però amb això ja n'hi hauria prou amb desconexions regionals– i un altaveu polític a la major glòria dels governs autònoms. En el sistema bipartidista espanyol, un altaveu estereofònic quan el govern autònom és del mateix color que el central i un altaveu de contrapès quan és d'un color diferent.

Aquest escepticisme respecte a les televisions autonòmiques té dues excepcions conceptuals: les televisions de les comunitats que tenen una llengua pròpia diferent de la de l'estat

Vicenç
Villatoro

Escriptor

–perquè l'estat només en té una, de llengua pròpia– i les televisions de les comunitats que tenen d'elles mateixes una visió nacional i per tant tenen un punt de vista específic, diferenciat, que no queda satisfet pel punt de vista de la televisió pública de l'estat. Un mitjà de comunicació és sempre un punt de vista. La televisió de l'estat en té un. Si comparteixes aquest punt de vista, ja tens les teves necessitats televisives cobertes. Si en tens un altre, ni millor ni pitjor, diferent, té sentit que et miris el món des del teu propi punt de vista, a través de la teva pròpia televisió. Per tant, les televisions públiques qualificades com a autonòmiques –però que al meu parer no quadren en aquest adjectiu– que tenen sentit són les que estan al servei d'una llengua i una cultura pròpies diferents de la de l'estat (les que tenen només la llengua de l'estat ja tenen la televisió de l'estat) i les que tenen un punt de vista nacional diferent

de la de l'estat. No parlem d'un punt de vista ideològic. Parlem d'un lloc específic des d'on es mira el món.

En aquest sentit, l'existència d'una televisió pública valenciana em semblava i em sembla absolutament legítima. Una televisió pública valenciana en valencià: aquest és el servei públic cultural que no fa la televisió de l'estat i que legitima l'existència d'una oferta específica de televisió pública. Una televisió pública valenciana amb un punt de vista valencià. Que no vol dir que parla només de les coses de València. Més aviat al contrari: parlar només de les coses de València és assumir un paper subsidiari, regional, complementari. Que parla de tot el que interessa als valencians. Que parla de tot, des de València. Crec, per tant, que tenia un ple sentit l'existència d'una televisió pública valenciana i que tindria encara més sentit que tingués una relació diguem-ne confederada, compartint algunes coses i no compartint-ne unes altres amb una televisió pública catalana i una televisió pública balear. No he cregut mai en una única televisió pública per a tot l'àmbit lingüístic. Perquè hi ha punts de vista diferenciats. Però he cregut sempre en una relació estreta, en una mena de confederació de televisions públiques dels territoris que comparteixen llengua i que podrien compartir moltes coses –programes, doblatges, corresponsals– mentre en deixarien de compartir d'altres.

Resumeixo: per a mi només tenen sentit les televisions dites autonòmiques que estan al servei d'una llengua i una cultura pròpies diferents de la de l'estat o d'un punt de vista propi. Més sentit si són les dues coses a la vegada. Era això Canal 9? Diria que en part sí i en part no. Era les dues coses, però d'una manera insuficient. Al servei de la llengua i la cultura pròpies –el castellà ja té, i està bé que tingui, una formidable oferta televisiva, també pública, al País Valencià, com també la té a Catalunya– però no del tot. Al servei d'un punt de vista específic, però no del tot. Ara bé, temo –vaja, n'estic convençut– que han tancat Canal 9 no pas per aquelles coses que no acaben de tenir sentit, sinó precisament per aquelles coses que sí que li donaven sentit. No per allò que feia que no calia. Per allò que feia que sí que cal.